

Ta informativni list je bil pripravljen v sodelovanju s Svetom notariatov EU (CNUE).

1 Kako se sestavi razpolaganje za primer smrti (oporoka, skupna oporoka, dedna pogodba)?

Oporoka se lahko sestavi v eni od dveh oblik: kot lastnoročna oporoka ali javna oporoka.

Lastnoročno oporoko lahko sestavijo le osebe, ki so dopolnile 18 let, in sicer mora biti oporoka v celoti lastnoročno napisana in tudi podpisana. Če je natipkana na pisalni stroj ali računalnik, če manjka podpis ali je bila narekovana (npr. na magnetofon), ni veljavna in lahko iz zapuščine dedujejo le zakoniti dediči, če ni nobene druge veljavne oporoke, v kateri bi bil naveden dedič. Zaradi dokazovanja je pomembno tudi, da oporočitelj oporoko podpiše s polnim imenom (tj. imenom in priimkom), da ni dvoma, kdo je sestavil oporoko. Zelo je priporočljivo, da se v oporoki zapišeta datum in kraj, iz katerih je razvidno, kdaj in kje je bil ta uradni pisni zapis sestavljen. To je pomembno, saj se lahko prejšnja oporoka – v celoti ali delno – razveljavi z novo oporoko. Če na eni od oporok ali celo na obeh manjka datum, pogosto ni mogoče ugotoviti, katera je novejša in bi jo bilo treba šteti za veljavno.

Zakonci in registrirani partnerji lahko sestavijo tudi skupno lastnoročno oporoko. V tem primeru morata lastnoročno oporoko, ki jo je sestavil eden od zakoncev ali partnerjev oziroma oba zakonca ali partnerja, podpisati oba skupaj (za podrobnosti glej „Was ist ein gemeinschaftliches Testament?“ [„Kaj je skupna oporoka?“] na strani 24 brošure z naslovom „Erben und Vererber“ [„Dedovanje in zapuščina“], ki jo je pripravilo zvezno ministrstvo za pravosodje in varstvo potrošnikov (Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz)).

Če bi se radi izognili tveganju, da pri sestavljanju oporoke naredite napako, bi se morali odločiti za javno oporoko (ali „notarsko“ oporoko). Pri tej vrsti oporoke vsebino ustno podate notarju, ki jo nato pisno evidentira, ali pa jo sestavite sami in notarju predate v pisni obliki (za podrobnosti glej „Das öffentliche Testament“ [„Javna oporoka“] na strani 23 brošure z naslovom „Erben und Vererber“ [„Dedovanje in zapuščina“] zveznega ministrstva za pravosodje in varstvo potrošnikov). To vrsto oporoke lahko sestavijo tudi mladoletne osebe, ki so dopolnile 16 let.

Da bi se lahko sklenila dedna pogodba, morata biti obe stranki pri notarju istočasno (za podrobnosti glej „Der Erbvertrag“ [„Dedna pogodba“] na strani 29 brošure z naslovom „Erben und Vererber“ [„Dedovanje in zapuščina“], ki jo je pripravilo zvezno ministrstvo za pravosodje in varstvo potrošnikov).

2 Ali mora biti razpolaganje overjeno in na kakšen način?

Da bi se izognili tveganju, da se lastnoročna oporoka skriva, izgubi ali da se nanjo po smrti osebe pozabi, se pogosto priporoča (ni pa obvezno), da se da oporoka v uradno hrambo okrajnemu sodišču (Amtsgericht), v Baden-Württembergu pa do konca leta 2017 notarski pisarni (Notariat). Notarska oporoka je vedno v uradni hrambi. To velja tudi za dedno pogodbo, razen če pogodbeni stranki izrecno navedeta, naj se pogodba ne da v uradno hrambo; v tem primeru se namesto tega dokument shrani pri notarju. Oporoke in dedne pogodbe, ki so v uradni hrambi, je treba odpreti po smrti osebe, ki je sestavila razpolaganje za primer smrti v obliki oporoke ali dedne pogodbe (in ki se v zakonu imenuje „zapustnik“).

Od 1. januarja 2012 so vse lastnoročne oporoke in notarsko overjena razpolaganja za primer smrti (oporoke in dedne pogodbe), ki so v uradni hrambi pri okrajnih sodiščih – v Baden-Württembergu pa do konca leta 2017 v notarskih pisarnah –, elektronsko registrirane v centralnem registru oporok pri zvezni notarski zbornici (Bundesnotarkammer). V primeru razpolaganj za primer smrti, ki so bila sestavljena pred tem datumom in dana v hrambo, se bodo bistveni podatki iz matičnih uradov prenesli v register.

Zvezna notarska zbornica, ki je kot organ za vpis v register obveščena o vseh smrtih v državi, za namen odpiranja razpolaganja za primer smrti v uradni hrambi obvesti pristojno zapuščinsko sodišče (Nachlassgericht) o registriranih razpolaganjih in kje so ta razpolaganja v uradni hrambi.

3 Ali je svoboda do razpolaganja za primer smrti omejena (npr. z nujnim deležem)?

Svojce je mogoče razdediniti z oporoko. Vendar se je to, da bi preživeli zakonec, otroci in otroci otrok ali starši ostali brez vsake dediščine, čeprav bi bili brez oporočnega razpolaganja zakoniti dediči, vedno štel za nepravilno. Zaradi uradno priznanega in zakonito ugotovljenega sprejemanja medsebojne odgovornosti velja to tudi za preživle registrirane istospolne partnerje. Zato je tej ozko opredeljeni skupini ljudi z zakonom dodeljen del zapuščine, ki se imenuje nujni delež. Upravičenci do nujnega deleža lahko od dedičev zahtevajo denarno plačilo, ki je enako polovici vrednosti zakonitega deleža.

Primer: Oporočiteljica zapusti moža (s katerim je živela v mešanem premoženjskem režimu zakoncev) [vsak zakonec ohrani lastninsko pravico na svojem premoženju, povečanje skupne neto vrednosti zakoncev v zakonu pa se razdeli na enaka deleža] in hčer. V oporoki je moža imenovala za edinega dediča. Zapuščina je vredna 100 000 EUR. Hčerin nujni delež je $\frac{1}{4}$ (njen zakoniti delež pa je $\frac{1}{2}$; enako kot možev, ki je z oporočiteljico živel v mešanem premoženjskem režimu). Da bi izračunali znesek denarja, do katerega je upravičena, je treba nujni delež pomnožiti z vrednostjo zapuščine ob dedovanju. To pomeni, da lahko hči od moža oporočiteljice zahteva nujni delež v višini 25 000 EUR ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ EUR).

Oporočitelj tega, da bi se zahteval nujni delež, ne morejo preprečiti tako, da v oporoko vključijo upravičence do nujnega deleža, a jim dodelijo manj kot polovico njihovega zakonitega deleža. V takih primerih je upravičenec do nujnega deleža upravičen do dodatnega zneska, s katerim se njegov nujni delež poveča na polovico zakonitega deleža.

Primer: Oporočitelj je v oporoki za dedinji imenoval svojo ženo (s katero je živel v mešanem premoženjskem režimu) in hčer, tako da dedujeta $\frac{2}{3}$ oziroma $\frac{1}{3}$ njegove zapuščine. Premoženje je vredno 800 000 EUR. Hčerin nujni delež je $\frac{1}{4}$ (= 200 000 EUR). Ker je bila hči vključena v oporoko in bo že podedovala 100 000 EUR ($\frac{1}{3}$ od 800 000 EUR), je upravičena do dodatnega zneska, s katerim se bo pokrila manko (100 000 EUR).

Nujni delež je treba zahtevati v treh letih od datuma, ko je kateri koli od upravičencev do nujnega deleža izvedel za dedovanje in razpolaganje, zaradi katerega je bil oškodovan, najpozneje pa v tridesetih letih po dedovanju.

Dediči lahko zahtevajo odlog uveljavljanja nujnega deleža, če bi bili zaradi takojšnje ugoditve zahtevku po krivici hudo oškodovani. V zakonodaji je kot primer naveden scenarij, v katerem bi bilo treba v nasprotnem primeru prodati družinski dom. Kljub temu je še vedno treba upoštevati interese upravičenca ali upravičencev do nujnega deleža. Odlog pomeni, da nujnega deleža ni treba takoj izplačati. Sodišče v vsakem posameznem primeru odloči, za koliko se lahko izplačilo nujnega deleža odloži ter ali in kako je treba zahtevek za nujni delež zavarovati.

4 Kdo in koliko deduje, če razpolaganja za primer smrti ni?

Če oporoka ali dedna pogodba ne obstaja, veljajo pravila zakonitega dedovanja.

V skladu z nemškim dednim pravom se za dediče štejejo le sorodniki, tj. osebe z istimi starši, starimi starši ali prastarši kot zapustnik, in osebe, ki imajo z zapustnikom še bolj oddaljene skupne prednike. V skladu s to opredelitvijo se povezave zaradi zakonske zveze ne štejejo za sorodstvo z zapustnikom in so iz zakonitega dedovanja izključene, npr. tašča, zet, očim, pastorka, teta ali stric po zakončevi strani itd., saj z zapustnikom nimajo skupnih prednikov. Družinsko razmerje lahko nastane tudi s posvojitvijo (otroka), saj se s tem postopkom med otrokom in posvojiteljem ter njegovimi sorodniki ustvari polnopravno zakonsko družinsko razmerje z vsemi povezanimi pravicami in obveznostmi. Posvojeni otroci imajo tako praviloma enake pravice kot biološki otroci (če so posvojeni polnoletni „otroci“, lahko veljajo posebni pogoji).

Zakonci so izjema od načela, da dedujejo le sorodniki. Čeprav običajno niso v sorodstvu in torej nimajo skupnih prednikov, imajo še vedno pravico do dedovanja po svojem zakoncu. Če se zakonca ločita, pravice do dedovanja ni. To pod nekaterimi pogoji velja tudi za zakonce, ki še niso ločeni, a živijo ločeno.

V skladu z dednim pravom imajo registrirani partnerji enake pravice do dedovanja kot zakonci. Pri drugih oblikah skupnega življenja pa zakonska pravica do dedovanja ne obstaja.

Dedna pravica sorodnikov:

Vsi sorodniki nimajo enakih pravic do dedovanja. Po zakonu so razdeljeni na dediče različnih dednih redov:

Prvi dedni red

Dediči prvega dednega reda so pokojnikovi potomci, tj. otroci, vnuki, pravnuki itd.

Zunajzakonski otroci so zakoniti dediči svoje matere in očeta ter njenih zadevnih sorodnikov. (Izjema velja v primerih dedovanja, v katerih je zapustnik umrl pred 29. majem 2009, če se je zunajzakonski otrok rodil pred 1. julijem 1949 – glej opombi na straneh 11 in 15 brošure z naslovom „*Erben und Vererben*“ [„Dedovanje in zapuščina“], ki jo je pripravilo zvezno ministrstvo za pravosodje in varstvo potrošnikov).

Če je mogoče najti sorodnika, ki spada v to skupino najbližjih sorodnikov, bolj oddaljeni sorodniki ne dobijo ničesar in nimajo pravice do dediščine.

Primer: Zapustnik je zapustil eno hčer ter številne nečake in nečakinje. Nečaki in nečakinje ne podedujejo ničesar.

Otroci otrok (tj. vnuki, pravnuki itd.) lahko običajno kaj podedujejo le, če so njihovi starši že umrli ali pa so se dediščini odpovedali.

Primer: Pokojnik je zapustil hčer in tri vnuke po sinu, ki je že umrl. Hči dobi polovico dediščine, vnuki pa si morajo drugo polovico, ki bi jo sicer dobil njihov oče, razdeliti med seboj. To pomeni, da vsak vnuk prejme dediščine.

Drugi dedni red

Dediči drugega dednega reda so pokojnikovi starši ter njihovi otroci in otroci otrok, tj. zapustnikovi bratje in sestre ter nečaki in nečakinje. Tudi v tem primeru otroci zapustnikovih staršev dedujejo le, če so zapustnikovi starši že umrli. Dedujejo delež, ki bi ga podedoval njihov pokojni oče ali njihova pokojna mati.

Sorodniki drugega dednega reda dedujejo le, če ni dedičev prvega dednega reda.

Primer: Zapustnik je zapustil nečakinjo in nečaka. Zapustnikova sestra in starši so že umrli. Nečakinja in nečak torej podedujeta vsak polovico zapuščine.

Tretji dedni red in naslednji dedni redi

V tretji dedni red spadajo stari starši ter njihovi otroci in otroci otrok (teta, stric, bratranec, sestrična itd.), v četrti dedni red pa prastarši ter njihovi otroci in otroci otrok itd. Zakonito dedovanje temelji na enakih pravilih kot v zgoraj navedenih dednih redih. Vendar od četrtega dednega reda naprej, če so potomci starih staršev že umrli, naslednji v vrsti niso več potomci teh potomcev, temveč postanejo osebe, ki so najbližji sorodniki, edini dediči (tukaj pride do preskoka s parentalnega sistema dedovanja [pri katerem se dedič išče po posamezni liniji (parenteli) od prednika navzdol] na sistem kolena [pri katerem se ugotavlja najbližji sorodnik na podlagi sorodstvenega razmerja]).

Vedno velja: zadostuje, da je živ le en sorodnik prejšnjega dednega reda, da so izključeni vsi morebitni dediči naslednjega dednega reda.

Zakonci in registrirani partnerji:

Ne glede na zadevni premoženjskopравни položaj zakoncev so preživela žena, mož ali registrirani partner zakoniti dediči in so upravičeni do $\frac{1}{4}$ zapuščine skupaj z morebitnimi potomci in do $\frac{1}{2}$ zapuščine skupaj s sorodniki drugega dednega reda (tj. zapustnikovimi starši, brati in sestrami, nečaki ali nečakinjami) ter starimi starši.

Če sta zakonca živela v mešanem premoženjskem režimu (ki je privzeta ureditev, če se nista zakonca v predporočni ali poporočni pogodbi dogovorila o drugačnem premoženjskem režimu), se navedeni delež poveča za $\frac{1}{4}$. To velja tudi pri registriranih partnerjih.

Če ni sorodnikov prvega ali drugega dednega reda niti starih staršev, preživeli zakonec/registrirani partner dobi celotno dediščino.

Primer: Zapustnik je zapustil ženo (s katero je živel v mešanem premoženjskem režimu) in starše. Žena prejme $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$), vsak od staršev kot dedič drugega dednega reda pa po $\frac{1}{8}$ zapuščine. Žena poleg tega (če so drugi dediči sorodniki drugega dednega reda kot v tem primeru ali stari starši) dobi nekaj, kar se v Nemčiji imenuje „*Großer Voraus*“, tj. prednostno pravico, ki večinoma zajema vse gospodinjske predmete in poročna darila (če so drugi dediči sorodniki prvega dednega reda, preživeli zakonec kot zakoniti dedič te predmete prejme le, če jih potrebuje za vodenje gospodinjstva).

Zakonita pravica države do dedovanja:

Če ni zakonca ali registriranega partnerja in ni mogoče ugotoviti nobenega sorodnika, zakoniti dedič postane država. Njena odgovornost je vedno omejena z vrednostjo zapuščine.

5 Kateri organ je pristojen:

5.1 glede vprašanj dedovanja?

Načeloma je za zapuščinske zadeve pristojno zapuščinsko sodišče v okviru okrajnega sodišča v kraju zadnjega prebivališča zapustnika (v Baden-Württembergu pa do konca leta 2017 ustrezna notarska pisarna).

5.2 za sprejem izjave o odpovedi dediščini ali njenem sprejemu?

Dediščini se je mogoče odpovedati tako, da se pri zapuščinskem sodišču poda izjava; ta izjava se poda na zapisnik pri zapuščinskem sodišču ali pa se sodišču predloži po tem, ko jo overi notar (za podrobnosti glej spodaj).

Izjave o sprejemu ni treba podati v določeni obliki, prav tako ni potrebna potrditev sprejema. Sprejem dediščine pomeni že prekoračitev roka za vložitev izjave o odpovedi dediščini.

5.3 za sprejem izjave o odpovedi volilu ali njegovem sprejemu?

Volilo se sprejme ali se mu odpove z izjavo, ki se poda osebi, pristojni za volilo. To je lahko dedič ali volilojemnik.

5.4 za sprejem izjave o odpovedi nujnega deleža ali njegovem sprejemu?

Izjava o odpovedi nujnemu deležu ali njegovem sprejemu v nemškem dednem pravu ni predvidena.

6 Kratek opis postopka za ureditev dedovanja v nacionalnem pravu, vključno z likvidacijo zapuščine in delitvijo premoženja (to vključuje informacijo, ali postopek dedovanja začne sodišče ali drugi pristojni organ na lastno pobudo).

Odprtje oporoke:

Oporočno razpolaganje, ki se predloži zapuščinskemu sodišču ali vzame iz uradne hrambe, po smrti oporočitelja uradno odpre zapuščinsko sodišče. Dediči so o tem uradno obveščeni.

Postopek za izdajo potrdila o dedovanju:

Potrdilo o dedovanju izda zapuščinsko sodišče (v Baden-Württembergu do konca leta 2017 notarska pisarna), v njem pa je navedeno, kdo je dedič, obseg njegove pravice do dedovanja in po potrebi nadaljnje dedovanje ali izvršitev oporoke.

Zapuščinsko sodišče izda potrdilo o dedovanju na zahtevo. Vložnik mora dokazati, da so vsi podatki, ki jih zahteva zakon, točni, ali pa predložiti zapriseženo izjavo, iz katere je razvidno, da ni podlage za dvom o točnosti podatkov. Vložnik lahko zapriseženo izjavo poda pred notarjem ali sodiščem, razen če zakonodajna zadevne zvezne dežele določa, da so za to pristojni le notarji.

Izdaja evropskega potrdila o dedovanju:

Postopki v zvezi z evropskim potrdilom o dedovanju so določeni v zakonu o mednarodnih zapuščinskih postopkih [*Internationales Erbrechtsverfahrensgesetz, IntErbRVG*]. Evropsko potrdilo o dedovanju je potrdilo o dedovanju, ki velja v skoraj vseh državah Evropske unije (razen v Združenem kraljestvu, na Irskem in Danskem). Izda se tudi na zahtevo zapuščinskega sodišča v obliki notarsko overjenega izvoda z omejeno veljavnostjo. Glavni namen potrdila je poenostavitev delitve zapuščine v EU.

Delitev premoženja:

Če je dedičev zapuščine več, ta postane skupno premoženje skupnosti dedičev. Sodediči lahko zato le skupno razpolagajo s posameznimi predmeti iz zapuščine, npr. prodajo zapustnikov avto, če ta ni več potreben. Prav tako morajo dediščino skupno upravljati. Zato se pogosto pojavijo velike težave, zlasti če dediči živijo daleč narazen in se ne morejo dogovoriti. Ta „prisilna skupnost“ je po navadi zelo neprimerna in načeloma lahko vsak dedič zaprosi za razpustitev skupnosti z zahtevo, naj se zapuščina razdeli. Najpomembnejša izjema v zvezi s tem je, kadar oporočitelj v oporoki navede, da se zapuščina določeno obdobje ne sme deliti, na primer zato, da lahko družinsko podjetje nadaljuje poslovanje.

Če je oporočitelj določil izvršitelja oporoke, je ta odgovoren za delitev zapuščine. Če tega ni storil, morajo zapuščino razdeliti dediči sami. Pri tem lahko poiščejo pomoč notarja. Če se kljub pomoči notarja ne morejo dogovoriti, je edina preostala možnost sprožitve sodnega postopka.

7 Kako in kdaj postane posameznik dedič ali voliljemenik?

Za podrobnosti o zakonitem dedovanju glej zgoraj.

Če je pokojnik zapustil oporoko, ima ta prednost pred pravili o zakonitem dedovanju. Če je oporočitelj v oporoki pustil navodila glede celotne zapuščine, dedujejo samo osebe, ki so imenovane v oporoki. Za podrobnosti glede tega, kdo je upravičen do nujnega deleža, glej zgoraj.

Ob smrti zapustnika zapuščina po samem zakonu preide na dediče (načelo samodejne pridobitve dediščine). Dediči pa se lahko dediščini odpovejo (glej spodaj).

Oporočitelj lahko v oporoki zapusti tudi volila, npr. določenim ljudem dodeli posamezne predmete ali določene zneske denarja. V takih primerih se prejemniki volila („voliljemeniki“) ne štejejo za dediče, imajo pa terjatev do dedičev za tisto stvar, ki jim je bila v oporoki posebej zapuščena.

8 So dediči odgovorni za dolgove pokojnika, in če je tako, pod katerimi pogoji?

Odpoved dediščini:

Dediči ne odgovarjajo za obveznosti iz zapuščine, če se dediščini odpovejo do določenega roka. Načeloma se mora zadevni dedič dediščini odpovedati v šestih tednih od obvestila o uvedbi dedovanja in podlagi za njegov status dediča, kar pomeni, da mora pri zapuščinskem sodišču podati uradno izjavo. Izjava se poda na zapisnik pri zapuščinskem sodišču ali pa se sodišču predloži po tem, ko jo overi notar. V zadnjem primeru je dovolj predložiti dopis, vendar mora dedičev podpis overiti notar. Dejanje odpovedi dediščini ali sprejema dediščine je praviloma zavezujoče.

Odgovornost v primeru sprejema dediščine:

Če dediči sprejmejo dediščino, s pravnega vidika v bistvu nadomestijo zapustnika. To pomeni, da podedujejo tudi zapustnikove dolgove in jih morajo načeloma tudi kriti iz svojega lastnega premoženja.

Dediči lahko odgovornost za podedovane dolgove omejijo na t. i. zapuščinsko maso (*Erbmasse*). To pomeni, da lahko morebitni upniki, katerih dolžnik je bil pokojnik, izgube pokrijejo iz zapuščinske mase, lastno premoženje dedičev pa je zaščiteno pred tretjimi osebami. Dediči lahko to omejitev odgovornosti dosežejo na dva načina: pri zapuščinskem sodišču lahko vložijo vlogo, s katero zahtevajo upravljanje zapuščine v imenu upnikov, ali pa pri okrajnem sodišču, ki lahko deluje kot stečajno sodišče, z vlogo zahtevajo uvedbo postopka stečaja zapuščine.

Če zapuščina ne zadostuje za kritje stroškov upravljanja zapuščine v imenu upnikov ali kritje stroškov postopka stečaja zapuščine, lahko dediči še vedno dosežejo omejitev odgovornosti. Če upnik uveljavlja terjatve, se lahko dediči sklicujejo na nezadostno premoženje iz zapuščine. Dediči lahko nato poravnajo obveznosti iz zapuščine zavrnejo, če ta ne zadostuje za njihovo kritje. Vendar morajo celotno zapuščino predati upnikom.

Če se dediči preprosto ne želijo ukvarjati z dolgovi, ki jih niso pričakovali, morajo le začeti postopek javne objave (*Aufgebotsverfahren*), v katerem lahko pri zapuščinskem sodišču vložijo vlogo, s katero vse zapustnikove upnike pozovejo, naj do določenega roka obvestijo sodišče o neporavnanim dolgu, ki jim ga je zapustnik dolgoval. Če upnik terjatev ne prijavi pravočasno, mora biti zadovoljen s tem, kar od dediščine ostane na koncu. S postopkom javne objave lahko dediči tudi ugotovijo, ali bi bilo treba zapuščino dati v uradno upravljanje z vlogo za upravljanje zapuščine ali stečaj zapuščine.

9 kateri dokumenti in/ali informacije so običajno potrebni za vpis nepremičnine?

Da se lahko dedič lastnika nepremičnine v zemljiško knjigo vpiše kot lastnik, je treba vložiti vlogo za popravek zemljiške knjige in dokazila, iz katerih je razvidno, da je zapis v njej napačen. Da lahko vložnik po smrti vpisanega lastnika zaprosi za popravek zemljiške knjige, mora najprej dokazati svoj status dediča.

Da lahko vložnik zahteva popravek zemljiške knjige, lahko v takih primerih status dediča dokaže s predložitvijo potrdila o dedovanju ali evropskega potrdila o dedovanju.

Če dedovanje temelji na razpolaganju za primer smrti, ki je določeno v javni listini (notarski oporoki ali dedni pogodbi), je dovolj, da se zemljiškooknjiznemu uradu (*Grundbuchamt*) predloži razpolaganje in zapisnik o uvedbi postopka.

Če se v volilu zapusti nepremičnina, je treba ne glede na to, katera pravila o dedovanju se uporabijo, za prenos premoženja na voliljemenika vedno predložiti notarsko listino. Iz nje mora biti razvidno, da je voliljemenik upravičen do prevzema lastninske pravice na nepremičnini.

Ovisno od narave zadevnega primera se lahko zahtevajo tudi drugi dokumenti. Da bi bila lahko na primer kot dedič registrirana trgovska družba, mora vložnik zagotoviti dokaz, da je pooblaščen za zastopanje (npr. uradni izpisek iz trgovskega registra).

9.1 Je imenovanje upravitelja obvezno ali obvezno na zahtevo? Kaj je treba storiti, če je obvezno ali obvezno na zahtevo?

V skladu z nemškim dednim pravom se lahko z upravljanjem zapuščine v imenu upnikov prepreči, da bi se zahtevalo poplačilo dolgov iz dedičevega lastnega premoženja. Zapuščinsko sodišče lahko le na zahtevo upravičene osebe (dediča, izvršitelja oporoke, upnika zapuščine, kupca celotne dediščine ali nadaljnjega dediča) odredi, da se zapuščina preda v upravljanje.

Upravitelj je uradno imenovani organ. Čeprav je odgovoren za upravljanje celotnega premoženja, ki ni njegovo, ima v primeru pravnega spora še vedno status samostojne stranke. Pri upravljanju premoženja druge osebe z namenom, da izpolni interese vseh zadevnih oseb (dedičev in upnikov), uradne dolžnosti izvaja v zasebnem interesu. Postopek upravljanja zapuščine, do katerega je upravitelj upravičen in od katerega se dejansko ta zahteva, je namenjen ne le ohranitvi in povečanju zapuščine, temveč zlasti poplačilu upnikov iz zapuščine. Glavna dolžnost upravitelja je, da zagotovi poravnajo obveznosti iz zapuščine.

9.2 Kdo lahko izvrši pokojnikovo razpolaganje za primer smrti in/ali upravlja s premoženjem?

Poleg dejanskih dedičev, upravitelja (stečaja) (glej zgoraj) in izvršitelja oporoke (glej spodaj) lahko ustrezna pooblastila dobi tudi skrbnik zapuščine. Zapuščinsko sodišče po uradni dolžnosti postavi skrbnika zapuščine, če je to potrebno, ker identiteta odgovornega dediča ni znana ali pa ni znano, ali je sprejel dediščino. Skrbnik zapuščine v interesu neznanega dediča varuje in ohranja zapuščino.

Zapuščinsko sodišče obseg skrbnikovih odgovornosti določi v skladu s potrebami v posameznem primeru. Ta obseg je lahko precej širok ali pa obsega le upravljanje posameznih predmetov iz zapuščine. Skrbnik zapuščine je običajno odgovoren za ugotovitev neznanih dedičev ter varovanje in ohranjanje zapuščine.

Skrbništvo zapuščine načeloma ni namenjeno poplačilu upnikov iz zapuščine, temveč predvsem zaščiti dedičev. Naloge skrbnika lahko izjemoma vključujejo tudi uporabo sredstev iz zapuščine za poravnavo obveznosti iz zapuščine, če je to potrebno za ustrezno upravljanje in ohranjanje zapuščine ali če je treba preprečiti izgubo ali škodo, zlasti vse stroške, ki bi lahko nastali zaradi nepotrebnih pravnih sporov.

9.3 Katera pooblastila ima upravitelj?

Oporočitelj lahko v svojih razpolaganjih za primer smrti določi enega ali več izvršiteljev oporoke. Lahko tudi pooblasti tretjo osebo, izvršitelja oporoke ali zapuščinsko sodišče, da imenuje (še enega) izvršitelja oporoke. Obveznosti izvršitelja oporoke se začnejo takoj, ko imenovana oseba sprejme imenovanje na ta položaj.

V skladu z zakonom mora izvršitelj oporoke izvršiti oporočna razpolaganja oporočitelja. Če je dedičev več, je odgovoren za delitev zapuščine med te dediče. Izvršitelj oporoke mora upravljati zapuščino. Zlasti lahko prevzame posest nad zapuščino in razpolaga s predmeti iz zapuščine. V tem primeru dediči ne morejo razpolagati z nobenim predmetom iz zapuščine, ki jo upravlja izvršitelj oporoke. Izvršitelj oporoke lahko prevzame tudi obveznosti iz zapuščine, če je to potrebno za ustrezno upravljanje zapuščine. Brezplačno lahko s predmeti razpolaga le, če je k temu moralno zavezan ali iz spoštovanja splošnih vrednot. Oporočitelj lahko izvršiteljeva pooblastila omeji, kakor se mu zdi primerno glede na to, kaj določajo zakonske določbe. Lahko tudi določi obdobje, v katerem je treba izvršiti oporoko. Izvršitelju oporoke lahko na primer dovoli le, da kratek čas upravlja zapuščino in jo razdeli. Lahko pa se tudi odloči, da v oporoki ali dedni pogodbi določi dolgotrajno izvrševanje oporoke. Dolgotrajno izvrševanje se lahko načeloma določi za največ 30 let od datuma dejanskega dedovanja. Kljub temu lahko oporočitelj določi, da se upravljanje nadaljuje do smrti dediča ali izvršitelja oporoke ali do nastanka določenega dogodka, povezanega s katerim od njiju. V takih primerih lahko izvrševanje oporoke traja več kot 30 let.

10 Kateri dokumenti, ki dokazujejo status in pravice upravičencev, se običajno izdajajo po nacionalnem pravu med postopkom dedovanja ali ob koncu postopka? Ali imajo dokazno moč?

Praviloma se kot dokaz, da ima dedič pravico do dediščine, zahteva potrdilo o dedovanju ali evropsko potrdilo o dedovanju (na primer, če dedič želi, da se zapustnikovo zemljišče ali tekoči račun preneseta na njegovo ime). Če obstaja javna oporoka (glej zgoraj), predložitev potrdila o dedovanju ali evropskega potrdila o dedovanju v takih primerih morda ni potrebna.

Zadnja posodobitev: 24/10/2018

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.